

Kapitel 1

Bedst som jeg troede at min dag umuligt kunne blive værre, så jeg ham den døde fyr stå henne ved mit skab. Vi kom gående hen ad gangen på alle tiders mest kedelige forstadsgymnasium hvor vi havde den tvivlsomme fornøjelse at være elever. Kaya havde travlt med at tale Kaya-nonsens og bemærkede slet ikke fyren. Til at begynde med. Nu hvor jeg tænker over det, var der faktisk ikke andre der bemærkede ham, før han sagde noget. Endnu et bevis på hvor sær en snegl jeg er. Det er sgu sørgeligt.

„Nej, Zoey, helt ærligt ... jeg *sværger* at han ikke var *så* fuld efter kampen. Du sku' ikke være sådan efter ham.“

„Klart,“ sagde jeg fraværende. „Helt sikkert.“ Så hostede jeg. Og hostede igen. Jeg havde det elendigt. Måske havde jeg reddet mig en snert af dét min sindssyge biologilærer kaldte for 'teenage-pestent'.

Hvis jeg gik hen og døde, ville jeg mon så slippe for geometri-prøven i morgen? Man kunne jo altid håbe.

„Zoey, hallo. Hører du overhovedet efter? Han drak altså kun fire, måske seks øl eller sådan noget, og så tre shots. Men det er også fuldstændig lige meget. Han ville sikkert slet ikke have drukket hvis ikke dine åndssvage forældre havde hevet dig med hjem lige efter kampen.“

Et kort øjeblik var der total enighed og forståelse mellem os, mens vi begge mindedes den seneste uretfærdighed der var blevet begået mod mig af min mor og ham taberen hun havde giftet sig med for tre lange år siden. Så, efter knap et halvt åndedrag, genoptog Kaya sin talestrøm.

„Og desuden så havde han jo også noget at fejre. Jeg mener, hallo – vi vandt over dem fra Westhill!“ Kaya tog fat om min skulder og stak ansigtet tæt hen til mit. „Hallo! Din kæreste ...“

„Min næsten-kæreste,“ rettede jeg hende, mens jeg gjorde mit bedste for ikke at hoste hende lige op i ansigtet.

„Som om det er vigtigt. Jonathan er vores quarterback, så selvfølgelig har han noget at fejre. Det er ligesom en million år siden vi sidst vandt over Westhill.“

„Seksten.“ Jeg er ingen ørn til matematik, men Kayas talblindhed får mig til at virke som et rent geni.

„Igen – som om det er vigtigt. Pointen er at han var glad. Du sku' virkelig tage at give fyren en chance.“

„Pointen er at han var stangstiv for femte gang på en uge. Jeg beklager, men jeg har altså ikke lyst til at gå ud med en fyr hvis mål i livet er at kunne bunde en six-pack uden at brække sig. Han går for resten også hen og bliver fed af al den øl.“ Jeg holdt en hostepause. Jeg følte mig svimmel og tvang mig selv til at tage lange, dybe indåndinger da hosteanfaldet var overstået. Nonsens-Kaya bemærkede ikke noget som helst.

„Add! Jonathan som fed! Få det billede ud af mit hoved.“

Det lykkedes mig at undertrykke endnu et hosteanfald. „At kysse med ham er som at tage en spritmarineret sok i munden.“

Kayas ansigt fortrak sig i afsky. „Okay, klamt. En skam han er så lækker.“

Jeg vendte det hvide ud af øjnene og gjorde ikke det mindste for at skjule hvor meget hendes overfladiske kommentarer irriterede mig.

„Du er bare gnaven fordi du er sløj. Og du kan slet ikke forestille dig hvor meget Jonathan lignede en fortabt lille hundehvalp da du ignorerede ham her til frokost. Han kunne ikke engang ...“

Da var det jeg så ham. Ham den døde fyr. Okay, det gik ret hurtigt op for mig at han ikke var død, sådan teknisk set. Han var udød. Eller ikke-menneskelig. Som om det var vigtigt. Videnskaben siger én ting, og folk siger noget andet, men de mener det samme. Det var ikke til at tage fejl af hvad han var, og selv om jeg ikke havde følt den uhyggelige kraft der strålede fra ham, var det fuldstændig platumuligt at overse Mærket: den safirblå halvmåne i hans pande og det sirligt tatoverede mønster der indrammede hans blå øjne. Han var en Udsending.

For pokker da! Han stod henne ved mit skab!

„Zoey, du hører bare *overhovedet* ikke efter!“

Så talte vampyren, og hans højtidelige ord smøg sig ud i rummet mellem os, farlige og forførende, som en blanding af blod og smeltet chokolade.

„Zoey Montgomery! Natten har valgt Jer; I døden vil I blive født. Natten kalder på Jer; lyd Hendes skønne røst. Jeres skæbne venter i Nattens Hus!“

Han hævede en lang, kridhvid finger og pegede på mig. Mit hoved eksploderede i smerte, og Kaya åbnede munden og skreg.

Endelig forsvandt de hvide pletter fra mine øjne, og jeg så lige op i Kayas farveløse ansigt.

Som sædvanlig plaprede jeg ud med den første tåbelighed der faldt mig ind. „Kaya, dine øjne står ud af hovedet på dig. Du ligner en fisk.“

„Han har mærket dig. Åh, Zoey! Du har dét der tegn i panden!“ Hun førte en rystende hånd op til de blege læber og prøvede uden held at undertrykke en hulken.

Jeg satte mig op og hostede. Jeg havde en rasende hovedpine og masserede et punkt lige mellem øjenbrynene med fingrene. Det sved som et hvepsestik. Smerten strålede ud fra det og bredte sig hele vejen rundt om øjnene og hen over kindbenene. Jeg havde kvalme.

„Zoey!“ Kaya var begyndt at græde rigtigt, og hendes ord måtte kante sig vej mellem små, våde hik. „Åh. Gud. Altså. Ham fyren var en Udsending ... en Vampyrudsending!“

„Kaya.“ Jeg pressede øjnene hårdt i og åbnede dem igen i et forsøg på at blive smerten kvit. „Hold op med at græde. Du ved godt jeg hader når du græder.“ Jeg rakte ud mod hendes skulder for at give hende et beroligende klap.

Og hun veg bort fra mig med et sæt.

Jeg kunne ikke fatte det. Hun veg bort, ligesom per refleks, som om hun var bange for mig. Hun måtte have set i mine øjne hvor såret jeg blev, for øjeblikket efter kastede hun sig ud i en åndeløs gang Kaya-nonsens.

„Åhgudnej, Zoey! Hvad tænker du på? Du kan da ikke tage derop. Du kan da ikke blive til én af dem. Det kan simpelthen ikke passe! Hvem skal jeg så tage til skolens kampe med?“

Gennem hele sin tirade havde hun ikke nærmet sig en centimeter. Jeg tvang mig selv til at blive af med kvalmen og klumpen i halsen der truede med at kamme over i gråd. Mine øjne blev øjeblikkeligt knastørre. Jeg var god til at holde tårer tilbage. Det var der sådan set ikke noget mærkeligt i. Jeg havde fået masser af øvelse de sidste tre år.

„Det er okay. Jeg finder på noget. Det er sikkert bare ... en eller anden skør fejltagelse,“ løj jeg.

Jeg talte ikke rigtigt. Fik bare ord til at komme ud af munden. Jeg rejste mig, stadig med dunkende hovedpine. Jeg så mig omkring og følte mig en smule lettet da det gik op for mig at Kaya og jeg var de eneste på gangen.

Sekundet efter måtte jeg kæmpe for ikke at bryde ud i hysterisk latter. Hvis jeg ikke havde været sådan oppe at køre over geometriprøven i morgen, og havde skyndt mig tilbage til skabet efter min bog så jeg kunne bruge aftenen på manisk og formålsløst terperi, ville Udsendingen ikke have fundet mig her. Han ville have været nødt til at opsøge mig ude foran skolen hvor størstedelen af de 1300 elever stod og ventede på busserne, som min tåbelige Barbieklon af en snobbet søster kaldte 'de store, gule limousiner'. Jeg har selv en bil, men af én eller anden grund var det blevet en tradition at man stod og ventede sammen med de mindre heldige der var henvist til busserne. Det var nu også en fantastisk mulighed for at lure lidt på hvem der lagde an på hvem.

Lige nu var der, ud over Kaya og jeg, kun én anden person på gangen. En høj, tynd, kikset udseende fyr med totalt skæve tænder som jeg desværre havde et lidt for godt udsyn til – fyren stod med vidt åbent gab og gloede som om jeg netop var blevet mor til en horde flyvende grise.

Jeg hostede igen. Denne gang lød det nærmest som en rallen. Ækelt. Den kiksede fyr gav et gisp fra sig og skyndte sig ned ad gangen til mrs. Days kontor mens han trykkede et spillebræt mod

sin benede brystkasse. Skakklubben var åbenbart begyndt at mødes mandag efter skole.

Mon vampyrer spillede skak? Fandtes der kiksede vampyrer? Eller Barbie-agtige heppekorsvampyrer? Vampyrer som spillede i bands? Var vampyrer sådan nogle følsomme, forfængelige typer i stramme bukser og med alt for langt pandehår? Eller var de uvaskede, piercede og sortklædte? Ville *jeg* blive piercet og sortklædt? Eller endnu værre – ville jeg få alt for langt pandehår? Jeg var ikke specielt vild med at gå i sort, i hvert fald ikke *kun* sort, og jeg havde egentlig ikke noget imod at gå i bad. Jeg følte heller ikke nogen trang til at ændre på min frisure eller skrue voldsomt op for min brug af eyeliner.

Alle disse tanker for gennem hovedet på mig mens endnu en hysterisk latterboble tog form i mit svælg. Jeg var næsten taknemmelig da den kom ud i form af endnu et hosteanfald.

„Zoey? Zoey, er du okay?“ Kayas stemme lød skinger, som om nogen stod og nev hende, og hun havde fjernet sig yderligere et skridt fra mig.

Jeg sukede og begyndte så småt at blive vred. Som om jeg havde *bedt* om det her. Kaya og jeg havde været bedste veninder siden tredje klasse, og nu stod hun dér og stirrede på mig som om jeg var blevet til et rumvæsen.

„Kaya, det er bare mig. Jeg er den samme som for to sekunder siden og for to timer siden og for to dage siden.“ Jeg gjorde en frustreret håndbevægelse mod mit dunkende hoved. „Dét her gør mig ikke til en anden!“

Kaya fik tårer i øjnene igen, men heldigvis begyndte hendes mobiltelefon pludselig at bippe løs. Hun kiggede refleksmæssigt ned på displayet og spærrede øjnene op som en lille kanin i lyset fra en bils forlygter. Det måtte være hendes kæreste, Alan.

„Jamen, så smut da,“ sagde jeg med træthed i stemmen. „Lad ham køre dig hjem.“

„Ringer du til mig senere?“ sagde hun over skulderen idet hun hurtigt tog flugten ud af den nærmeste dør.

Jeg så efter hende mens hun skyndte sig over græsplænen mod

parkeringspladsen. Hun havde mobiltelefonen klinet til hovedet og talte uafbrudt. Sandsynligvis tøvede hun ikke med at fortælle Alan at jeg var ved at blive til et monster.

Selvfølgelig er problemet med at blive til et monster de to valgmuligheder. 1. valgmulighed: Jeg bliver til en vampyr, det vil sige et monster i de fleste menneskers øjne. 2. valgmulighed: Min krop klarer ikke Forvandlingen, og jeg dør i stedet for. Uden at vågne op igen.

Så den eneste gode nyhed er vel at jeg vil slippe for geometriprøven i morgen.

Den dårlige nyhed er at jeg må pakke mit grej og flytte til Natens Hus, der er en privat kostskole i centrum af Tulsa, som hele min vennekreds kalder for 'Blodsugerskolen'. Her vil de næste fire år så gå med bizarre og unævnelige forvandlingsprocesser og dermed en gennemgribende og permanent omvæltning i mit liv. Hvis jeg altså ikke bliver slået ihjel undervejs.

Herligt. Jeg havde ikke lyst til nogen af delene. Jeg ville bare gerne være helt normal på trods af mine ultrakonservative forældre, min vanskabning af en lillebror og min kvalmende perfekte storesøster. Jeg ville bare gerne bestå geometri. Jeg ville bare gerne holde mine karakterer på et niveau så jeg kunne blive optaget på dyrlægestudiet og slippe væk fra det her rådne gymnasium. Mest af alt ville jeg bare gerne passe ind ... i det mindste i gymnasiet. Derhjemme var det blevet en umulighed. Jeg havde faktisk kun mine venner og den del af mit liv der foregik uden for familiens rammer.

Nu ville også dét blive taget fra mig.

Jeg gnubbede min pande og uglede så mit hår til det sådan cirka dækkede mine øjne og forhåbentlig Mærket i min pande. Med dukket hoved gik jeg med hastige skridt mod elevernes parkeringsplads.

Men jeg kunne ikke gå derud. Gennem de store glaspartier i de meget institutionsagtige døre kunne jeg se Jonathan. Pigerne flokkedes som sædvanlig om ham og gjorde sig til, og fyrene sad i deres latterligt store biler og gassede op, mens de desperat forsøgte at se smarte ud. Det lykkedes sjældent. Hvor var det bare typisk at

det var den slags tabere jeg blev tiltrukket af. Nej, okay ... For nu at være fair, så måtte jeg huske mig selv på at Jonathan faktisk engang var en enormt sød fyr. Han havde stadig sine øjeblikke. I hvert fald når han kunne tage sig sammen til at være ædru.

Pigegrin i høje tonelejer skingrede mig i møde fra parkeringspladsen. Fedt. Cathrine Richter, skolens ledeste kælling, lod som om hun gav Jonathan en lussing. Selv fra min fjerne udkigspost var det tydeligt at hun selv opfattede det som en slags parringsleg. Jonathan stod som altid bare og grinede uforstående. Nå, denne her dag var alligevel helt til rotterne. Og dér holdt min dueblå 1966 folkevognsboble, lige i midten af flokken. Nej, ikke tale om at jeg kunne gå derud. Ikke med det overnaturlige krimskrams i panden. Jeg hørte ikke længere til blandt dem og jeg vidste kun alt for godt hvad de ville gøre. Jeg huskede godt sidste gang en gymnasieelev var blevet udvalgt.

Det var sket sidste sommer ved skoleårets begyndelse. Udsendingen var ankommet om morgenen og havde henvendt sig til fyren som havde været på vej til første time. Jeg så ikke Udsendingen, men jeg så fyren lige bagefter. Jeg så ham i dét øjeblik hvor han smed alle sine bøger fra sig og spurtede ud af bygningen med Mærket lysende fra panden og tårerne strømmende ned ad de blege kinder. Jeg huskede stadig trængslen på gangen den morgen hvor alle veg bort fra ham, som om han havde pest, mens han hastede mod døren. Jeg havde selv været én af dem der stirrede og hurtigt tog et par skridt tilbage, selv om jeg også syntes at det var synd for ham. Jeg havde bare ikke haft lyst til at blive kendt som pigen-der-er-venner-med-blodsugere. Skæbnens ironi, kan man vel sige.

I stedet for at begive mig ud til bilen satte jeg kurs mod det nærmeste toilet. Der var ingen andre. Heldigvis. Jeg dobbelttjekkede alle tre båse for at se om der skulle være et par fødder. Ved den ene væg var to håndvaske, hver med et mellemstort spejl ovenover. Væggen overfor var dækket af et kæmpe spejl med en hylde nedenunder hvor man kunne lægge børster og makeup fra sig, og hvad man ellers gik rundt med af småting. Jeg lagde min pung og

Kapitel 2

min geometribog på hylden og tog en dyb indånding. Så løftede jeg hovedet og børstede håret væk fra ansigtet.

Jeg stirrede ind i øjnene på en fremmed som så underligt bekendt ud. Du ved, sådan én man ser på gaden og som man synes ligner en man kender, selv om man faktisk aldrig har set personen før. Nu var det mig der var den fremmede.

Hendes øjne lignede mine. De havde samme nøddebrune farve, men mine øjne havde aldrig været så store og runde. Eller havde de? Hendes hår lignede mit – langt og glat og næsten lige så mørkt som min bedstemors havde været før det begyndte at blive gråt. Den fremmede havde høje kindben som mig, en markeret næse og en bred mund – ligeledes træk fra min bedstemor og hendes indianske forfædre. Men mit ansigt havde aldrig været så blegt. Jeg havde altid været mere mørklødet end resten af familien. Men måske var det ikke fordi min ansigtshud pludselig var blevet hvidere, måske så den bare bleg ud i forhold til den mørkeblå aftegning af en halvmåne der nu sad lige midt i panden på mig. Eller måske var det bare de frygtelige lysstofrør. Jeg håbede det var lysstofrørene.

Jeg stirrede på den fremmedartede tatovering. Sammen med mine indianske træk gav den mig et vildt udseende ... som om jeg hørte til i en svunden tid hvor verden var større ... mere dyrisk.

Fra denne dag ville intet i mit liv være det samme. Et øjeblik – bare et lille øjeblik – glemte jeg alt om rædslen ved ikke at høre til. I stedet følte jeg en pludselig, boblende nydelse i mit allerinderste, hvor blodet fra min bedstemors folk løb stærkest.

Så snart jeg vurderede at skolen måtte være tømt for mennesker, lod jeg atter håret falde ned over ansigtet og skyndte mig ud mod elevernes parkeringsplads. Der så ud til at være fri bane. Kun en enkelt fyr – i et par *seriøst* utiltalende hængerøvsbukser – var på vej hen over den fjerneste del af parkeringspladsen. Han havde allerede nok at gøre med at holde bukserne oppe og ville sikkert ikke lægge mærke til mig. Smerten dunkede i mit hoved. Jeg bed tænderne sammen og sprang ud af døren med kurs direkte mod bilen.

I samme øjeblik jeg var udenfor, begyndte solstrålerne at hamre imod mig. Det var ikke engang specielt godt vejr. Faktisk var der masser af skyer. Store, bløde, maleriske skyer der lagde sig imellem mig og solen. Men det gjorde ingen forskel. Selv i det svage sollys var jeg nødt til at knibe øjnene tæt sammen og skygge for ansigtet med hånden. Måske var det fordi jeg tænkte på solen at jeg ikke lagde mærke til bilen før den bremsede hvinende op lige foran mig.

„Hej, Zoey! Fik du ikke min besked?“

Åhnej-åhnej-åhnej! Det var Jonathan. Jeg så op og kiggede på ham ud mellem fingrene som om jeg sad og så én eller anden tåbelig splatterfilm. Han sad på bagsmækken af sin kammerat Chris' åbne pickup. Bag ham inde i kabinen kunne jeg se Chris og hans bror Dan, der som sædvanlig havde travlt med at mosle rundt og skændes om én eller anden åndssvag drengeting. Til alt held lagde de ikke mærke til mig.

Jeg flyttede blikket tilbage på Jonathan og sukkede dybt. Han havde en dåseøl i hånden og et tåbeligt grin om munden. Et øjeblik glemte jeg alt om Mærket og min fremtid som et blodhungrende monster.

„Du drikker øl på skolens område!“ råbte jeg til ham. „Er du tosset!?“

Hans fjollede drengegrin blev bredere. „Vel er jeg så – tosset med dig, skattepige!“

Jeg rystede på hovedet og vendte ryggen til ham for at åbne den knirkende dør til min egen bil, og smed bøgerne og skoletasken ind på passagersædet.

„Skulle I ikke være til træning?“ sagde jeg, mens jeg passede på at han ikke havde udsyn til mit ansigt.

„Har du ikke hørt det? De har givet os fri i dag på grund af den omgang tæv vi gav Westhill i fredags!“

Chris og Dan, som åbenbart alligevel havde fulgt lidt med i samtalen, stak i nogle meget cowboyagtige jubelhyl.

„Aha ... øh ... nej. Det må jeg have misset. Jeg har haft ret travlt i dag. Du ved, med geometriprøven i morgen og sådan.“ Jeg forsøgte at lyde helt normal og henkastet. Så hostede jeg og tilføjede: „Desuden er jeg ved at blive lidt småsyg.“

„Zoey, helt ærligt. Er du sur på mig eller hvad? Altså, jeg mener, har Kaya sagt et eller andet pis om festen eller sådan noget? Du ved godt jeg aldrig ville være sammen med andre end dig.“

Hvad for noget? Kaya havde ikke sagt et eneste ord om at Jonathan skulle have været sammen med andre. Som en anden idiot glemte jeg (i det mindste et kort øjeblik) alt om Mærket. Jeg drejede hovedet med et ryk for at se ham i øjnene.

„Hvad har du gjort, Jonathan?“

„Mig? Du ved godt jeg aldrig ...“

Hans uskyldige mine gled over i en utiltrækkende, åbenmundet grimasse da han så mit Mærke.

„Hvad f...“ begyndte han, men jeg brød ham af.

„Shh!“ Jeg drejede hovedet mod Chris og Dan som stadig ikke havde forstået hvad der foregik. De sad og skrålede af deres lungers fulde kraft til et eller andet rocknummer.

Jonathans øjne var stadig vidt opspilede, men han sænkede stemmen. „Er det noget sminkehalløj til dramatimen?“

„Nej,“ hviskede jeg. „Det er det ikke.“

„Men du kan da ikke være ... du er min kæreste.“

„Jeg er ikke din kæreste!“ Og så var det slut med min korte pau-

se fra hosteanfaldene. Jeg faldt næsten forover, mens jeg hostede slemt og slimet.

„Hej, Zoey!“ råbte Chris fra førersædet. „Du sku' tage at kvitte smøgerne.“

„Ja, det lyder som om dine indvolde er på vej op,“ sagde Dan.

„Lad hende være, mand! Du ved godt hun ikke ryger. Hun er vampyr.“

Herligt. Fantastisk. Med sin sædvanlige komplette mangel på situationsforneemmelse, troede Jonathan faktisk at han stod og forsvarede mig. Chris og Dan stak øjeblikkelig hovederne ud af de åbne vinduer og glandede på mig som om jeg var et fysisk eksperiment.

„Det var satans. Zoey er blevet til en skide blodsuger!“ sagde Dan.

Hans ufølsomme bemærkning fik vreden, som havde simret inden i mig siden Kaya var veget bort fra mig, til at koge over. Jeg ignorerede smerten og sollyset og stirrede Dan direkte ind i øjnene.

„Tag og hold din kæft! Jeg har haft en virkelig dårlig dag, og jeg gider ikke finde mig i noget pis fra dig,“ jeg flyttede blikket fra Dans opspilede øjne til Chris', „eller fra dig.“ Jeg holdt Chris' blik fast og det gik op for mig at han så bange ud. Virkelig bange. Jeg blev både chokeret og underligt opstemt. Jeg stirrede tilbage på Dan. Han så også bange ud. Og så var det jeg følte det. En prikkende fornemmelse over hele kroppen, og mit nye Mærke føltes som om det brændte.

Magt. Det var følelsen af magt.

„Zoey? Hvad helvede?“ Jonathans stemme brød min koncentration og jeg tog blikket væk fra de to brødre.

„Lad os komme væk!“ sagde Chris, satte bilen hårdt i gear og trådte på speederen. Pickup'en gjorde et hop fremad – hvilket resulterede i at Jonathan mistede balancen og faldt ned på parkeringspladsens sorte asfalt med vildt viftende arme i en sky af sprøjtende øl.

Jeg sprang til uden at tænke. „Er du okay?“ Jonathan lå på hæn-

der og knæ, og jeg bøjede mig for at hjælpe ham med at komme på benene.

Så kunne jeg lugte det. Noget helt fantastisk – varmt og sødt og indbydende.

Havde Jonathan fået en ny deodorant? Én af de der underlige duftstof-tingester der skal gøre kvinder kulrede? Det var ikke gået op for mig hvor tæt jeg var på ham, før han rejste sig op. Vores kroppe rørte næsten ved hinanden. Han så på mig med et spørgende blik.

Jeg trak mig ikke væk fra ham. Men det burde jeg have gjort. Før i tiden ville jeg have gjort det ... men ikke nu. Ikke i dag.

„Zoey?“ sagde han blidt. Hans stemme var varm og dyb.

„Du dufter så godt.“ Jeg kunne ikke lade være med at sige det. Mit hjerte hamrede så højt at det næsten gav genlyd i mine dunkende tindinger.

„Zoey, jeg har sådan savnet dig. Vi bliver nødt til at komme sammen igen. Du ved godt jeg elsker dig.“ Han løftede hånden for at røre ved mit ansigt. Vi bemærkede på samme tid at hans håndflade var fuld af blod. „Åhr, fandens, jeg må ha' ...“ Han tav øjeblikkelig da han så mit ansigt. Kridhvidt fjæs, skinnende blå halvmanetegn og øjne der stirrede sultent på hans blodige håndflade. Jeg kunne ikke bevæge mig. Jeg kunne ikke tage blikket bort.

„Jeg vil ...“ hviskede jeg. „Jeg vil ...“ Hvad ville jeg egentlig? Jeg kunne ikke sætte ord på det. Jeg *ønskede* ikke at sætte ord på det. Jeg *ønskede* ikke at tale om den bølge af overvældende, hedt begær som truede med at drukne mig. Og det var ikke fordi Jonathan var tæt på mig. Det var jo ikke første gang. Vi havde været sammen i et år, og jeg havde aldrig følt noget lignende før. Aldrig. Jeg bed mig i underlæben og stønnede.

Pickup'en stoppede ved siden af os med hvinende bremses, og Dan sprang ud. Han slyngede armene om livet på Jonathan og trak ham op på ladet af bilen.

„Slap af! Jeg står og snakker med Zoey!“ Jonathan forsøgte at kæmpe imod, men Dan var fodboldholdets bedste forsvarsspiller og stor som et hus. Dan lukkede bagsmækken med et knald.

„Lad ham være, dit misfoster!“ råbte Dan til mig idet Chris trådte speederen i bund. Denne gang lykkedes det ham at få bilen til at accelerere, og den satte af sted med gevaldig fart.

Jeg satte mig ind i min egen bil. Mine hænder rystede så voldsomt at jeg måtte forsøge tre gange før det lykkedes mig at starte motoren.

„Se at komme hjem. Se at komme hjem,“ sagde jeg til mig selv om og om igen mens jeg kørte. Indimellem hostede jeg så det rev i halsen. Jeg ville ikke tænke på dét der lige var sket. Jeg kunne ikke tænke på dét der lige var sket.

Turen hjem tog et kvarter, men den forekom mig at være overstået på et øjeblik. Alt for hurtigt befandt jeg mig i indkørslen og forsøgte at forberede mig på hvad der ventede mig. Det ville ikke blive spor sjovt. Hvorfor havde jeg dog været så ivrig efter at komme hjem? Nå, teknisk set havde jeg vel egentlig ikke været så ivrig. Jeg havde været på flugt fra Jonathan og fra det mærkelige der skete på parkeringspladsen.

Nej! Dét ville jeg ikke tænke på nu. Desuden var der sikkert en naturlig forklaring på det hele, en enkel og naturlig forklaring. Chris og Dan var nogle tumper, komplet og aldeles umodne, med hjerner på størrelse med humlebier. De var bare flippet ud da de så mit Mærke. Der var masser af mennesker som var bange for vampyrer.

„Men jeg er *ikke* nogen vampyr!“ sagde jeg. Så hostede jeg, idet mindet om Jonathans hypnotisk smukke blod vendte tilbage, mindet om den lyst jeg havde følt. Ikke efter Jonathan, men efter hans blod.

Nej! Nej! Nej! Blod var ikke smukt. Blod var ikke noget man havde lyst til. Jeg måtte være i chok. Sådan var det. Sådan måtte det være. Jeg var i chok og tænkte ikke klart. Rolid nu. Rolid.

Jeg førte hånden op til panden. Den brændte ikke mere, men føltes stadig anderledes. Jeg hostede for et tusind og halvtredsindstyvende gang. Udmærket. Jeg ville ikke tænke på Jonathan, men jeg kunne ikke benægte det længere. *Jeg* føltes anderledes. Min

hud var enormt følsom. Det smertede i mit bryst, og selv om jeg havde mine supersmarte solbriller på, gjorde sollyset ondt i øjnene.

„Jeg dør ...“ stønnede jeg, og tav så øjeblikkeligt. Måske var jeg faktisk ved at dø. Jeg så op på det store murstenshus der stadig ikke virkede som et hjem efter tre år. „Få det overstået. Bare få det overstået.“ I det mindste ville min søster endnu ikke være kommet hjem fra heppekorstræning. Og forhåbentlig ville Kevin, den lille gnom, være helt hypnotiseret af sit nye computer-skydespil. Måske ville jeg have mulighed for at være alene med mor. Måske ville hun forstå. Måske ville hun vide hvad man skulle gøre.

For pokker da! Jeg var seksten år gammel, og det eneste i verden jeg kunne tænke på, var min mor!

„Vær sød at lade hende forstå,“ hviskede jeg, en lille, enkel bøn til en hvilken som helst gud eller gudinde som måtte lytte.

Som sædvanlig gik jeg ind gennem garagen. Jeg fortsatte ned ad gangen til mit værelse, hvor jeg lagde geometribogen og skoletasken fra mig på sengen. Så tog jeg en dyb indånding, og gik med let rystende ben ind for at finde min mor.

Hun sad i sofaen inde i stuen med benene trukket op under sig og nippede til en kop kaffe, mens hun læste i et dameblad. Hun lignede sig selv som hun havde set ud før i tiden. Bortset fra at hun plejede at læse eksotiske, romantiske bøger og gå med make-up. Begge dele var noget som hendes nye mand (den kæmperar) ikke gav hende lov til.

„Mor?“

„M-hm?“ Hun så ikke op.

Jeg sank en stor klump. „Lille mor,“ sagde jeg – det var dét, jeg havde kaldt hende før hun giftede sig med John. „Du bliver nødt til at hjælpe mig.“

Jeg er ikke klar over om det var den uventede brug af vendingen »lille mor« eller om noget i min stemme aktiverede hendes slumrende mor-intuition, men hun så øjeblikkelig op fra bogen, og hendes øjne var milde og fulde af bekymring.

„Hvad er der, skat ...“ begyndte hun, men så snart hun fik øje på

Mærket i min pande var det som om ordene frøs til is på hendes læber.

„Åh, Gud! Hvad har du nu gjort?“

Min hovedpine begyndte så småt at vende tilbage. „Mor, jeg har ikke *gjort* noget. Det er noget der er *sket* med mig, ikke noget jeg har *gjort*. Det er ikke min skyld.“

„Nej, det kan ikke være sandt!“ Hun hørte selvfølgelig ikke efter hvad jeg sagde, men hylede bare op. „Hvad vil din far ikke sige?“

Jeg havde lyst til at skribe *hvordan fanden i helvede skulle nogen af os vide dét eftersom vi ikke har hørt fra ham i fjorten år?* Men jeg vidste at der ikke ville komme noget godt ud af det. Det gjorde hende altid gal når jeg mindede hende om at John ikke var min rigtige far. Så jeg forsøgte mig med en anden taktik – én jeg ellers havde lagt på hylden tre år tidligere.

„Lille mor, vær nu sød. Kan du ikke bare lade være med at fortælle ham det? I det mindste et par dage? Bare lade det blive mellem os to indtil ... jeg ved ikke ... indtil vi værner os til det eller noget.“ Jeg holdt vejret.

„Men hvad skulle jeg sige? Du kan ikke dække dét der med make-up.“ Hendes læber snerpede til idet hun skottede nervøst til halvmånen.

„Mor, jeg havde ikke tænkt mig at jeg ville blive hér mens vi vænnede os til det. Jeg må af sted, det ved du godt.“ Jeg var nødt til at holde inde et øjeblik, mens jeg hostede så skuldrene rystede. „Udsendingen mærkede mig. Jeg er nødt til at flytte til Nattens Hus, ellers vil jeg bare blive mere og mere syg.“ *Og dø*, prøvede jeg at få mine øjne til at sige. Jeg kunne ikke få ordene over mine læber. „Jeg vil bare gerne have et par dage før jeg er nødt til at snakke med ...“ Jeg tav for at undgå at sige hans navn og hostede med vilje. Det var ikke svært.

„Hvad skal jeg sige til din far?“

Jeg kunne høre panikken i hendes stemme. Var hun ikke min mor? Burde hun ikke komme med svar i stedet for spørgsmål?

„Bare ... bare sig at jeg sover hos Kaya et par dage fordi vi skal lave biologipgave.“

Jeg så hvordan min mors øjne ændrede sig. Det bekymrede blik forsvandt og blev erstattet af en hårdhed som jeg kun kendte alt for godt.

„Så du vil have mig til at lyve for ham.“

„Nej, mor. Jeg vil have dig til at tage hensyn til mig først. Jeg vil for en gangs skyld have dig til at være min søde, lille mor. Jeg vil have at du skal hjælpe mig med at pakke og køre mig til den nye skole, for jeg er ved at dø af skræk, og jeg ved ikke om jeg kan klare det alene!“ Jeg gjorde sætningen færdig i en fart mens jeg trak vejret forpustet og hostede ned i min håndflade.

„Jeg var ikke klar over at jeg ikke var din mor længere,“ sagde hun koldt.

Hun trættede mig endnu mere end Kaya. Jeg sukede dybt. „Det er nok også problemet, mor. Du er for ligeglad til at være klar over det. Du har været ligeglad med alt andet end John siden du giftede dig med ham.“

Hendes øjne blev smalle. „Hvordan kan du være så egoistisk? Tænk på alt hvad han har gjort for os. Det er på grund af ham at jeg kunne sige op på det rædselsfulde job. Det er på grund af ham at vi bor i dette her store, dejlige hus og ikke behøver bekymre os om penge. Det er på grund af ham at vores fremtid er sikker.“

Jeg havde hørt de ord så ofte at vi kunne have fremsagt dem i kor som en underlig, ulækker lovprisning. Når vores ikke-samtaler nåede til dette punkt, plejede jeg at mumle en undskyldning og skynde mig ind på mit værelse. Men i dag kunne jeg ikke få nogen undskyldning frem. I dag var anderledes.

„Nej, mor. Sandheden er at det er på grund af ham at du ikke har skænket dine børn en tanke de sidste tre år. Vidste du at din ældste datter er blevet en intrigant, forkælet kælling som har ligget i med halvdelen af fodboldholdet? Ved du noget om de ækle, blodige computerspil som Kevin gemmer for dig? Nej, selvfølgelig ikke! De to *lader* som om de er glade og *lader* som om de kan lide John og hele dette her familieskuespil, så du smiler bare til dem og lader dem gøre hvad de vil. Og hvad med mig? Jeg er det sorte får fordi jeg ikke lader som om. Fordi jeg er ærlig. Ved du hvad? Jeg er så

meget ved at brække mig over mit liv at jeg er glad for det Mærke! De kalder vampyrskolen for Nattens Hus, men der kan ikke være halvt så mørkt og trøstesløst som dette her *perfekte* hjem!“ Jeg gjorde omkring og smækkede døren bag mig og skyndte mig ind på mit værelse.

Gid de alle sammen falder døde om.

Gennem de alt for tynde vægge hørte jeg hende tale hysterisk i telefonen. Ingen tvivl om at John ville skynde sig hjem for at tage sig af mig. Problembarnet. I stedet for at sætte mig på sengen og græde som jeg følte mig fristet til, tømte jeg min taske for latterlige skoleting. Som om jeg ville få brug for dem, dér hvor jeg skulle hen. De havde sikkert ikke engang almindelige fag. De havde sikkert fag som 'Strubeudrivning' og ... og ... 'Introduktion til nattesyn' ... eller noget i den dur.

Det var lige meget hvad min mor gjorde. Eller ikke gjorde. Jeg kunne ikke blive her. Jeg måtte af sted.

Hvad skulle jeg tage med mig?

Mine to par yndlingsbukser. Et par sorte T-shirts. De var da i hvert fald vampyragtige – og så ser man slankere ud i sort. Jeg var lige ved at lade den nuttede glimmer-top ligge, men så tænkte jeg at alt det sorte bare ville gøre mig endnu mere deprimeret, så jeg tog den med. Derefter stoppede jeg en hel masse bh'er og g-strengs-trusser og hår- og make-up-grej ned i sidelommen. Jeg var lige ved at lade mit tøjdyr, sisken Otis (jeg kunne ikke sige »fisk« da jeg var to år), blive liggende på sengen, men altså ... vampyr eller ej, jeg kunne helt sikkert ikke sove uden ham. Så jeg puttede ham forsigtigt ned i den forbandede rygsæk.

Det bankede på døren, og idiotens stemme bød mig at komme ud fra mit værelse.

„Hvad?“ råbte jeg og knækkede sammen i et krampagtigt hosteanfald.

„Zoey. Din mor og jeg vil gerne tale med dig.“

Herligt. De var åbenbart ikke faldet døde om i mellemtiden.

Jeg klappede sisken Otis. „Det stinker, dét her, Otis.“ Så rettede jeg ryggen, hostede endnu en gang og gik ud for at møde fjenden.